27 Ιουνίου 2014

Χρονικό της ανακομιδής των ιερών λειψάνων του Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς (φωτο)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

Φίλος αγαπητός εκ Σερβίας με προέτρεψε να παρευρεθούμε στην ανακομιδή των λειψάνων του Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς και στην Θεία Λειτουργία της μνήμης του. Μέσα μου υπήρχε υλικό, και έτσι η φωτιά άναψε. Θυμήθηκα τη ζωή και τα του Αγίου, την υπομονή και την σταθερότητά του στην ομολογία του Χριστού, την μαρτυρία του μέσα σε μία γενέα άπιστη και διεστραμμένη.

Με την φωτιά αυτή μέσα μου, παρακίνησα και δύο αδερφούς Αγιορείτας Ιερομονάχους, οι οποίοι και αυτοί άναψαν, ως φιλάγιοι και ευλαβώς έχοντες προς τον Άγιον. Έτσι ξεκινήσαμε, και Τετάρτη πετάξαμε για Βελιγράδι, όπου μας περίμενε ο φίλος εκ Σερβίας για να μας μεταφέρει στο Βάλιεβο. Εκεί μας περίμενε ευγενικώς και ο επίσκοπος Α..., ο νεοεκλεγείς ως Α..., αλλά λόγω μεγάλης καθυστερήσεως του αεροπλάνου, έφυγε, αλλά μας μήνυσε ότι είμαστε φιλοξενούμενοι του Πατριαρχείου, και ότι έδωσε εντολή στην αυριανή Θεία Λειτουργία να λειτουργήσει και ο π. Α... στη Ιερά Μονή Τσέλιε. Θαύμασα, άνωθεν, την φυσική ωραιότητα του Βελιγραδίου, η οποία παραμένει μία βιώσιμη πόλις, πνιγμένη στο πράσινο, και ελπίζω οι ρυθμοί αναπτύξεως να μην την φέρουν προς

την ασφυξία του τσιμέντου.

Φθάσαμε στο Βάλιεβο για διανυκτέρευση, και μαζί με μας έφθασαν και περί τις 10 ευλαβέστατες μοναχές από το Μαυροβούνι, με την ηγουμένη Αγγελίνα. Όλοι, φιλοξενούμενοι του αγαπητού φίλου. Μας συγκίνησε η φιλοξενία και η ευλάβεια όλων των μελών της οικογένειας. Εδώ ακούσαμε τα πρώτα απαγορευτικά, ότι ο επίσκοπος Γιέφτιτς ήθελε να είναι παρόντες μόνο οι δικοί του. Εμείς σχολιάσαμε, ότι από την ώρα που είναι Άγιος ο π. Ιουστίνος, ανήκει στην εκκλησία, και δεν είναι ιδιωτική υπόθεση κανενός. Ο τοπικός επίσκοπος έχει τον πρώτο λόγο και όλοι ακολουθούμε. Έτσι δεν δώσαμε σημασία στις αιθέριες απαγορεύσεις.

Το πρωί ξεκινήσαμε πολύ νωρίς για το μοναστήρι, το Τσέλιε, που τιμάται στους Αγίους Αρχαγγέλους, το οποίο από άσημο έγινε διάσημο χάρη στον Αγ. Ιουστίνο. Φθάσαμε, και μαζί μας έφθασαν και άλλοι ευλαβείς ρασοφόροι. Πηγαίναμε προς τον τάφο του Αγίου και εκεί ακούσαμε τις πρώτες φωνές διαμαρτυρίας, υπό του επιθυμούντος να έχει ως ιδιοκτησία τον Άγιο, και μακάρι να του έμοιαζε στο ελάχιστο ως “γνήσιος” αυτοτιτλοφορούμενος υιός και διάδοχος. Δεν δώσαμε σημασία και περάσαμε στο ναό για την Θ. Λειτουργία. Εκεί ο επίσκοπος Α... γνώρισε τον π. Α... και περιχαρής του πρότεινε, να λειτουργήσει. Μία πρόσκληση εις διπλούν. Μαινόμενος εισήλθε στο Ιερό ο επίσκοπος Γιέφτιτς, για να εμποδίσει να λειτουργήσει ο π. Α... διότι αυτός δεν τον είχε στο πρόγραμμά του, και δεν τον ενδιέφεραν οι εντολές εκ του Πατριαρχείου.

Τότε με πολλή ευγένεια του λέει ο επίσκοπος Α..., “θέλεις να ξεφορέσω και εγώ, και να φύγω;”. Έκανε πίσω ο ταραχοποιός, και λέει “καλά! να λειτουργήσει και μετά να φύγει”. Παρών ήταν και ο επιτόπιος επίσκοπος Μ..., μία φυσιογνωμία απλή και ειρηνική. Ο επίσκοπος Γιέφτιτς, παραβλέποντας την Ηγουμένη της Μονής και τον επιτόπιο επίσκοπο είχε καλέσει τους δικούς του, ως ειδικούς στις εκταφές και στο τυπικό των ανακομιδών. Η απορία μου όμως είναι, αφού ήταν τόσο έμπειρος ο ειδικός, γιατί μέτεπειτα μόλις άνοιξε το φέρετρο του Αγίου και φάνηκαν τα Άγια οστά, τον έπιασε ένα τρέμουλο στο χέρι, και αμέσως βγήκε από τον λάκκο. Απορίες δυσεπίλυτες. Η Θ. Λειτουργία, μέσα σε ένα αργοσύντομο ρυθμό προχώρησε μεγαλοπρεπώς, και έφθασε στο τέλος. Εν τω μεταξύ έφθασε και άλλος λαός και ρασοφόροι. Με το μάτι, τους αρίθμησα γύρω στους 60 – 70 ανθρώπους. Λίγο πριν την απόλυση, βγήκαν οι λειτουργούντες προς τον τάφο του Αγίου, έκαναν δέηση, και εισήλθαν στον ναό. Στη συνέχεια θα άρχιζαν την εκταφή.Με συγκίνησαν τα δάκρυα μερικών Σέρβων ρασοφόρων πάνω στον τάφο του Αγίου, και πολλών λαικών, οι οποίοι βουρκωμένοι, σιγόψαλλαν το απολυτίκιο του Αγίου.

Μαζεύτηκαν γύρω από τον τάφο του Αγίου, και ο εφησυχάζων επίσκοπος Γιέφτιτς, άρχισε να ταράζει την κατανυκτική ατμόσφαιρα, που είχε δημιουργηθεί. Φώναζε

και έδιωχνε ρασοφόρους, μοναχούς και μοναχές, μιλώντας στην γλώσσα τους, και δεν καταλάβαινα τι έλεγε. Ρώτησα και μου είπαν ότι έλεγε: " Όλοι να πάτε στην εκκλησία μέσα, φύγετε από εδώ". Ήθελε να μείνει με τους δικούς του. Άσχημη συμπεριφορά έδειξε σε έναν Ηγούμενο Σέρβο, από διπλανό Μοναστήρι, που ήξερε τον Άγιο. Με αγριότητα αποπήρε τον π. Βασίλειο Κρόουλινγκ, παλαιό Αγιορειτη, συγκύπτον γεροντάκι, που με τους δύο υποτακτικούς του είχε έρθει με ευλάβεια στον Άγιο, γι' αυτή την σημαντική στιγμή.

Δίπλα μου, ο π. Μ... μου λέει, πάμε λίγο πέρα, και ξαναρχόμαστε, να βλέπουμε εκ του μακρόθεν. Πράγματι καθίσαμε από την άλλη μεριά του ναού. Καθυστέρησαν στην εκταφή, διότι είχε ένα πλαινό τσιμέντο, είχε αρκετές ρίζες δένδρων, που εμπόδιζαν το σκάψιμο. Φάνηκε πόλυ αργότερα μία λαμαρίνα στο σχήμα του φέρετρου, που την είχαν βάλει πολύ μετά και έτσι προστατεύτηκε το φέρετρο να μην διαλυθεί. Έσκαψαν γύρω – γύρω να ξεκαθαρίσει ο όγκος του φέρετρου.

Εμφανίσθηκαν διάφορα οστά πατέρων εκτός του φέρετρου. Φαίνεται ότι ήταν κοινό κοιμητήριο, και στην ταφή του Αγίου ἤεσκαψαν λίγο, και πάνω σε άλλα λείψανα παλαιών μοναχών έβαλαν το φέρετρο του Αγίου.

Καθώς ο προσκεκλημένος ειδικός, ο π. Σ..., ήταν μέσα στο λάκκο του τάφου, και έβλεπε με την ιατρό τα υπόλοιπα λείψανα, όλοι – οι εγγύς και οι μακράν – είμασταν αφοσιωμένοι και με αγωνία να δούμε το άνοιγμα του φέρετρου και την εμφάνιση του Αγίου λειψάνου. Λόγο χαλαρότητος των μέτρων είχα πλησιάσει λίγο κοντά, και άκουσα τον "ειδικό", να σιγοψυθιρίζει στον επίσκοπο Γιέφτιτς, "διώξτους – διώξτους". Τότε άρχισαν ξανά οι φωνές, προς όλους ακόμα και στις μοναχές της Μονής. Τραβήχτηκα στην άκρη, και πήγα λίγο πίσω προς τον μαντρότοιχο, και έκανα κομποσχοίνι στον Άγιο. Αφού έδιωξε αρκετούς, με πήρε το μάτι του, και φώναξε δυνατά: "Γέροντα, Γέροντα φύγε, φύγε από εδώ". Σηκώνω το χέρι μου και του δείχνω το κομποσχοίνι, μπας και καταλάβει ότι είναι ώρα προσευχής. Αυτός όμως δεν κατάλαβε τίποτα, και όταν ήρθε προς το μέρος μου αγριεμένος, του λέω: " Αυτό που κάνεις είναι θέλημα Θεού;", και δίνοντάς μου μία δυνατή σπρωξιά με το χέρι του, μου λέει: " άιντε και εσύ, και το θέλημα του Θεού". Βέβαια, σε ανθρώπινο επίπεδο, με πολλή άνεση, ενθυμούμενος τον παλαιό άνθρωπο, θα μπορούσα να απαντήσω, αλλά με κυρίευσε μία λύπη. Μία λύπη γία την κατάντια του επισκοπικού αξιώματος. Γεύθηκα έναν από τους πολλούς καρπούς της "Ζηζιουλικής θεωρίας" περί επισκόπου.

Ενώ ο Αγ. Ιγνάτιος παρουσιάζει ως κέντρο της τοπικής εκκλησίας, έναν χριστοφόρο επίσκοπο, αγωνιζόμενο στις αρετές του Χριστού, με νηστεία και προσευχή, φωτίζοντας το ποίμνιό του, ο επίσκοπος Ζηζιούλας παρουσιάζει ως κέντρο της εκκλησίας, έναν ρασοφόρο "καριερίστα", που αγωνίζεται με τις

γνωριμίες του να γίνει δεσπότης, να έχει τους αυλικούς του, ξένος με το κατ' ευδοκία θέλημα του Θεού, και όλοι να σκύβουν μπροστά του, για κάτι που έχει, χωρίς αυτός να το έχει γευθεί ποτέ του, κάνοντας μόνον τα λειτουργικά καθήκοντά του. Ένας δηλαδή πραγματικά "δεσπότης". Αλλ' αυτός όμως δεν φωτίζει την εκκλησία, την ταράζει. Κάνω αυτό το σχόλιο, γιατί άκουσα εγκωμιαστικά λόγια για την θεωρία του επισκόπου Ζηζιούλα, από χείλη ρασοφόρων στη Σερβία, σε όλες τις διαβαθμίσείς του κλήρου.

Πήγα πιο πέρα κοντά στον π. Μ..., σκεπτόμενος, λυπούμενος και συγκρίνοντας τον Άγιο Ιουστίνο με τον αυτοτιτλοφορούμενο διάδοχό του. Μέτα από αρκετή ώρα, αντιληφθήκαμε ότι έφθασε η ώρα να αποκαλυφθεί το φέρετρο, και δειλά – δειλά πλησιάσαμε. Όλοι ήταν αφοσιωμένοι, και ο καθένας έλεγε την δική του σκέψη για το τι πρέπει να γίνει. Έβγαλαν το καπάκι και φάνηκε όλος ο σκελετός του Αγίου. Κάναμε τον σταυρό μας, και επικαλεσθήκαμε την χάρη του. Πολλοί σιγόψελναν το απολυτίκιό του, και ο π. Α... έψαλε το Χριστός Ανέστη. Μού έκανε εντύπωση όταν αποκαλύφθηκαν τα ευλογημένα λείψανα, ο επίσκοπος Γιέφτιτς έφυγε και πήγε πιο μακρυά. Επικρατούσε μία ελπίδα ότι ο Άγιος θα ήταν αδιάφθορος. Ο Άγιος Θεός δεν το ευλόγησε αυτό, και καλύτερα, διότι άλλο να αυτοπαρουσιάζεσαι "διάδοχος" ενός αδιαφθόρου λειψάνου, και άλλο, απλώς Αγίων λειψάνων. Ο καλός Θεός, οικονομεί τα πάντα προς το συμφέρον διά όσους έχουν νούν Χριστού και όχι νούν θορυβούμενον. Ο ειδικός, παραλίγο με μία κίνησή του να διασκόρπιζε τα οστά του Αγίου. Φώναξε τότε ο π. Μ... και τους πρότεινε να ανασηκώσουν ελαφρά το ράσο, περνώντας ένα άσπρο σεντόνι από κάτω, και έτσι όλος ο σκελετός να μεταφερθεί άφοβα. Μετά πολλά, έβγαλαν από το φέρετρο τα οστά, και άρχισαν πιο πέρα να τα πλένουν, και μετά να τα συναρμολογούν με την σειρά, στην καινούργια λάρνακα, σκαλιστή και ζωγραφισμένη, όπου θα έμενε ο Άγιος.

Άρχισε πάλι τις φωνές ο επίσκοπος Γιέφτιτς, αλλά πλέον απομακρυνθήκαμε μόνοι μας, γιατί είδαμε αυτό που επιθυμούσαμε. Πολλοί μπήκαν στην εκκλησία, και κάνανε παράκληση. Άλλοι δειλά – δειλά, κοίταζαν από μακρυά. Μου έκανε μεγάλη εντύπωση, ένα παλικάρι, που δεν μπορούσε να μπεί στο Μοναστήρι, γιατί ο επίσκοπος Γιέφτιτς, είχε φρουρά να μην εισέλθει άλλος κανείς στην Μονή. Αυτός ο νέος καθόταν κάτω από ένα δένδρο, προσευχόμενος, και έβλεπε από μακρυά, έξω από τα τείχη. Επί ώρες τον παρακολουθούσα, και θαύμασα την καρτερία και την πίστη του στον Άγιο.

Όταν πλέον είχε τελειώσει ο καθαρισμός των Ιερών λειψάνων, παρακαλέσαμε έστω να προσκυνήσουμε την κάρα του Αγίου, αλλά όλοι φοβόντουσαν τον ταραχοποιό και μας είπαν: "κάντε υπομονή, το Σάββατο στη συνοδική Θ. Λειτουργία, στη μνήμη του Αγίου, θα μπορέσετε να προσκυνήσετε". Μετά από κάποια ώρα, φύγαμε

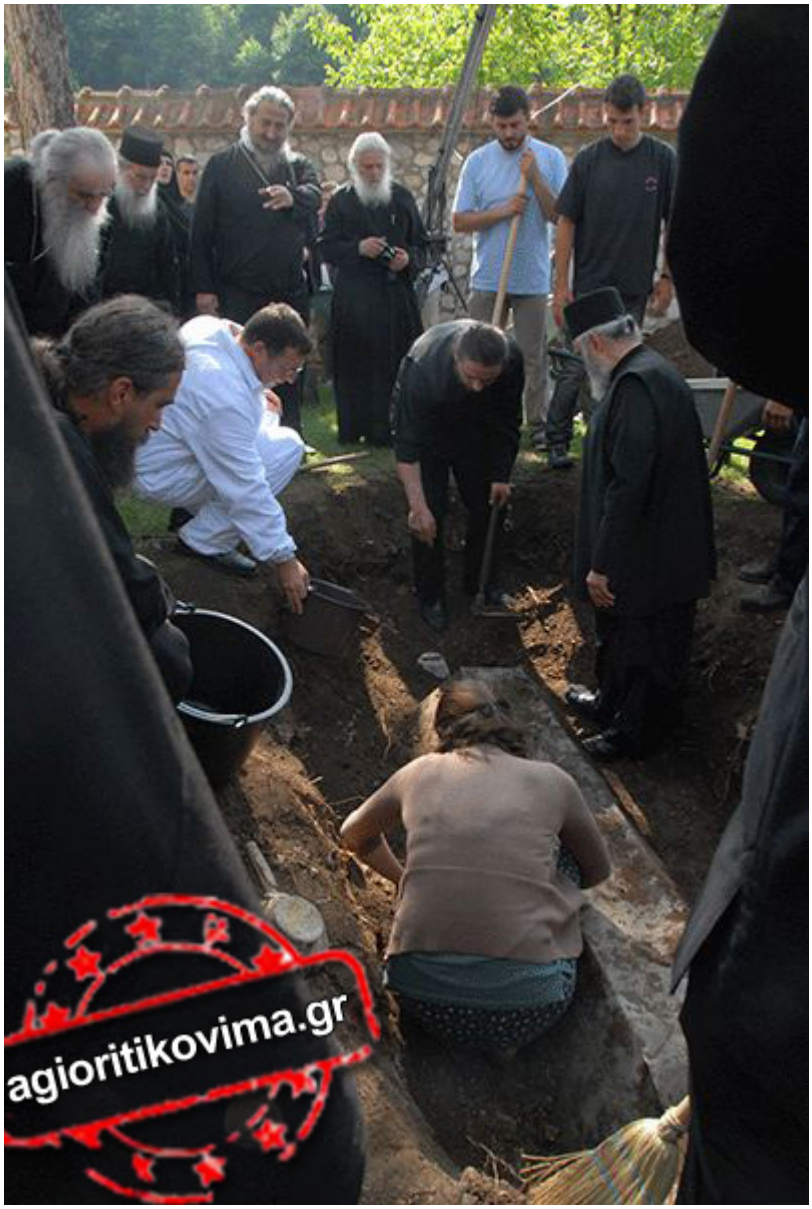
και επιστρέψαμε στο Βελιγράδι, όπου μας περίμενε στο Πατριαρχείο, ο επίσκοπος Α... . Η αβραμιαία φιλοξενία του και η ευγένεια της καρδιάς του, απάλυνε την πικρή γεύση του επισκόπου Γιέφτιτς, που είχαμε. Αυτός, όμως, που μας συγκίνησε με την ευγένειά του, ήταν ο επιχώριος επίσκοπος Μ..., ο οποίος την άλλη μέρα όταν μας είδε στο Πατριαρχείο, αμέσως μετά λύπης, μας ζήτησε συγγνώμη, για την συμπεριφορά και την αγένεια, του εφησυχάζοντος ταραχοποιού.

Η Παρασκευή πέρασε, με επισκέψεις μέσα στο Βελιγράδι. Το Σάββατο πρωί – πρωί ξεκινήσαμε για τη Μονή του Τσέλιε, με ισχυρή νεροποντή. Ο καιρός ήταν βαρύς και περιμέναμε ο κόσμος να είναι λιγοστός. Μόλις όμως προσπεράσαμε το Βάλιεβο, η ουρά των αυτοκινήτων πύκνωσε. Λεωφορεία μεγάλα και πλήθος ιδιωτικών αυτοκινήτων κατευθυνόντουσαν προς τη Μονή. Πολλά είχαν έλθει από την Ελλάδα. Κοντά στη Μονή είδαμε και πολλούς οδοιπόρους. Μερικοί κουβαλούσαν σταυρούς και εικόνες του Αγίου. Φθάσαμε στη Μονή, η οποία ήταν μισογεμάτη από κόσμο. Όλοι με ομπρέλλες, κάτω από την βροχή. Σε λίγο έφθασαν οι ιεράρχες, και στη συνέχεια ο Πατριάρχης. Η εξέδρα που θα γινόταν η Θ. Λειτουργία ήταν ήδη έτοιμη. Ο λαός σε μεγάλη ουρά, είχε αρχίσει να προσκυνάει τον Άγιο.

Ετοιμάσθηκαν και άρχισε η Θ. Λειτουργία. Ήσαν ιεράρχες και ιερείς από όλες τις ορθόδοξες χώρες, συναγμένοι από την μνήμη του Αγ. Ιουστίνου, και επιζητούντες την χάρη του. Ο λαός, είχε γεμίσει ασφυκτικά τον περίβολο της Μονής σχηματίζοντας μία θάλασσα από ομπρέλλες. Ήταν μία πολυχρωμία, μέσα σε πράσινο πλαίσιο και πλούσια βροχή.
Η έκφραση αυτή της αγάπης του λαού προς τον Άγιο με συγκίνησε πολύ και με δίδαξε πολλά.

Στο τέλος της Θ. Λειτουργίας λιτάνεψαν την λάρνακα του Αγίου προς τον νέο ναό, ο οποίος όταν τελειώσει θα αφιερωθεί στη μνήμη του. Τότε μπορούσαμε και εμείς μετά από μία τριήμερη καθυστέρηση, να εισέλθουμε στο ναό των Αγίων Αρχαγγέλων και να προσκυνήσουμε επιτέλους τα χαριτόβρυτα λείψανα του ομολογητού Αγίου Ιουστίνου

agioritikovima.gr

agioritikovima.gr

agioritikovima.gr

agioritikovima.gr

agioritikovima.gr

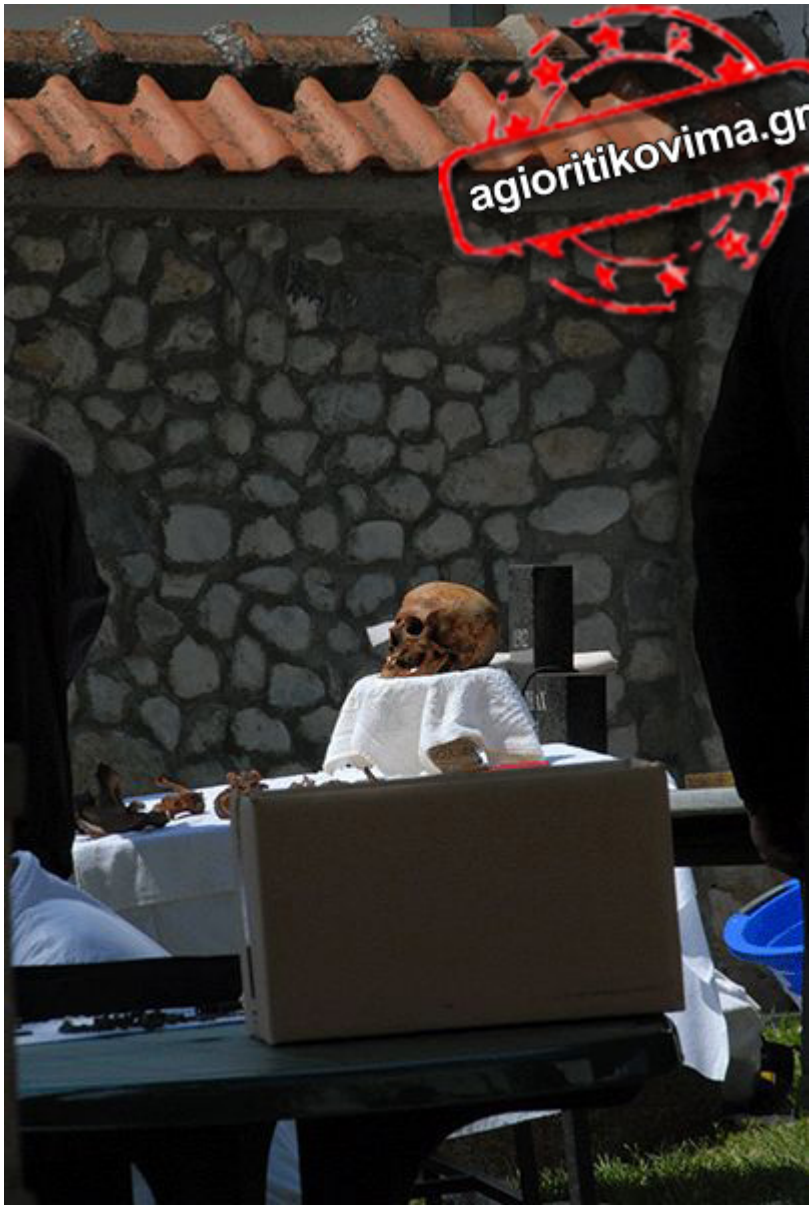

agioritikovima.gr

agioritikovima.gr

agioritikovima.gr

agioritikovima.gr

agioritikovima.gr

του Μοναχού Παΐσιου Καρεώτη για το ”Αγιορείτικο Βήμα”

Πηγή:agioritikovima.gr